

עמ"ת 2003/05/15 - מדינת ישראל נגד חמזה אבו זהרה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

05 מאי 2015

עמ"ת 2003-05-15 מדינת ישראל נ' אבו
זהרה (אסיר)
לפני כב' השופטת דבורה עטר

מדינת ישראל
חמזה אבו זהרה (אסיר)

העוררת
נגד
המשיב

נוכחים:

ב"כ העוררת עו"ד עמוס כהן, ועו"ד עדי יעקובוביץ

ב"כ המשיב עו"ד נועם גוטמן

המשיב הובא על ידי שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון מיום 30.4.15 במסגרתה הורה על שחרורו של המשיב בתנאים שכללו מעצר בית מלא במושב סתריה וכן הורה על מתן ערבויות להבטחת תנאי השחרור.

2. ב"כ העוררת טען כי שגה בית משפט קמא שהורה על שחרורו של המשיב למעצר בית בשטחי מדינת ישראל וזאת הגם שאין בידיו כל הוכחה כי המשיב מאוים ואינו יכול לחזור לשטחי האזור מעבר לדברי המשיב עצמו בהקשר זה.

כן טען ב"כ העוררת כי היה על המשיב למצות את ההליכים המנהליים במסגרת הגשת בקשות וסעדים זמניים מתאימים עד לדיון בוועדת המאוימים ומשנמנע מלעשות כן - אינו בא בגדר החריגים בגינם יורה בית המשפט על שחרור לתחומי מדינת ישראל.

עוד טען ב"כ העוררת כי דין החלטת בית המשפט קמא להתבטל אף בשים לב לכך שאינה עולה בקנה אחד עם החלטה קודמת שניתנה ע"י מותב אחר באותה ערכאה.

3. ב"כ המשיב עתרה לבית המשפט לדחות את הערר. לדבריה, על בית המשפט לבחון האם שגה בית משפט קמא בעת שהכביד את תנאי השחרור במסגרת הליך המעצר. כמו כן טענה בהסתמך על פסיקת בית המשפט העליון כי גם מקרים בהם נדחתה באופן סופי טענה שנדונה בהליך המנהלי בפני וועדת המאוימים, לא היה בכך כדי למנוע אפשרות לשחרור לחלופת מעצר בתחומי מדינת ישראל של אדם הטוען לסכנה הנשקפת לחייו מחזרה לשטחי האזור.

4. כתב האישום שהוגש ביום 5.4.15 מייחס למשיב כניסה לישראל שלא כחוק. בד בבד עם הגשת כתב האישום התבקש מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. באותה העת נקבע כי המשיב ישוחרר בתנאי שיפקיד סך של 7,500 ₪, יחתום על התחייבות עצמית בסך של 10,000 ₪ וכן תיחתם ערבות צד ג' של ערב ישראלי בסך של 10,000 ₪ שכתובתו תשמש גם ככתובת למסירת כתבי בי-דין למשיב.

בעניינו של המשיב התקיים דיון נוסף בבית משפט קמא וצוין כי תיבדק טענת המשיב בהקשר לוועדת המאוימים וכן התייצב הערב המוצע בפני בית משפט, על מנת לבדוק את מידת רצינותו ויכולתו לפקח. באותה העת עמדו תנאי השחרור על כנם.

ביום 13.4.15 התקיים דיון בבית משפט קמא, במסגרתו קבע בית המשפט כי תנאי השחרור שנקבעו יעמדו על כנם וזאת לאחר שבית משפט מצא שעניינו של המשיב אינו בא בגדר החריגים לשחרור לחלופת מעצר בתחומי מדינת ישראל.

ביום 26.4.15 קבע בית משפט קמא כי ברצון הסניגוריה לבדוק חומר ראיות חדש בעניין היותו של משיב מאיום בשטחי האזור וסבור שאין לנעול את הדלת בפני הבאת ראיות חדשות ועל כן דחה את הדיון ליום 30.4.15.

באותו המועד התקיים הדיון וניתנה החלטה נשוא הערר. נטענות טענות גם באשר להחלטה הפותחת את הדלת לעיון החוזר ובאשר לטענות שלא היו בפני כב' בית משפט קמא עת נתן את החלטתו הקודמת - כמו גם שינוי הנסיבות עקב העובדה שהמשיב עצור מזה כחודש שכן בוחר שלא להשתחרר לחלופת המעצר שהוצעה ובסופו של יום מצא בית משפט קמא לקבוע כי בנסיבות העניין אין מניעה לשוב ולשקול את כלל הנסיבות, לרבות אלה שלא היו בפני בית משפט קמא קודם לכן, לרבות הערב המוצע ותנאי השחרור. כמו כן סבר בית משפט קמא תוך שסמך ידיו על האמור בבש"פ 743/15 כי על פני הפנייה לוועדת המאוימים נראה כי אכן קיימת מסוכנות למשיב, היה ויחזור לשטחי האזור וכן כי עניינו בא בגדר המקרים המתאימים לשחרור בתחומי מדינת ישראל.

בנסיבות בהן ניתן פתח בבית משפט קמא קיום דיון נוסף ולהעלאת טיעונים נוספים, ומהנימוקים שציין בית משפט קמא בהחלטתו בהקשר זה, מצאתי לדון בערר לגופו.

5. ב"כ העוררת איננו טוען בפני בית המשפט באשר למסוכנות הנשקפת מהמשיב אלא באשר לחשש להימלטות מאימת הדין. כמו כן אינו חולק על מיהות החלופה, אלא טוען שעל המשיב למצות את ההליכים במסגרת הפן המנהלי ואל לו לבית המשפט להידרש לטענות בדבר הסיכון אשר אמורות להיות מופנות לוועדת המאוימים ובמסגרת ההליך המנהלי.

6. בבש"פ 743/15 הורה בית המשפט העליון על שחרורו של עורר אשר פנה לוועדת המאוימים בגין החשש לסיכון הנשקף לחייו היה ויחזור לשטחי האזור וזאת לאחר שפנייה קודמת שלו שהגיש נדחתה.

בית המשפט העליון עמד על ההלכה כי שחרורו של תושב האזור לחלופת מעצר בישראל יעשה רק במקרים מיוחדים כפי שנקבע בבש"פ 6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל, כאשר קיימת לכאורה מניעה ממשית להחזרתו של הנאשם לשטחי האזור וכאשר בכוחו להציע חלופת מעצר הדוקה. נקבע כי בנסיבות הענין התשתית העובדתית הלכאורית שהוצגה מטעמו של המבקש מבססת לעת הזו את החשש שלו לחזרה לשטחי האזור ובנסיבות הספציפיות של אותו תיק גם בשים לב לכך כי פנייה קודמת לוועדת המאוימים סורבה. עוד צוין כי מבחינת השאלה מהי חלופת מעצר צריכה להיות נגזרת ממידת המסוכנות הנשקפת לנאשם ובאותו מקרה לא הועלתה טענת מסוכנות, כך שהחשש שיש להפיג נוגע אך להתייצבותו לדין. עוד קבע בית המשפט העליון במקרה שבפניו כי יש בחלופה כדי להגשים את תכלית המעצר הספציפית. קרי: עילת המעצר הנוגעת להימלטות מהדין בתחומי המדינה וכן לנסיבות נוספות שעניינם באשר למועד שנקבע הדין בוועדת המאוימים מצא בית המשפט להורות על שחרור לחלופת המעצר המוצעת. כל זאת כאשר נקבע כי מדובר במישור הליך המעצר ובעת שהליך הבדיקה במסגרת וועדת המאוימים נמצא עדין בעיצומו ושמורה הזכות למדינה לבקש עיון חוזר בהחלטה בהתאם להתפתחויות שבהליך שבפני וועדת המאוימים.

7. ובעניינו עלה כי הפנייה לוועדת המאוימים נעשתה עוד טרם הגשת כתב האישום בעניינו של המשיב. המשיב שוחרר בתנאים עוד ביום 5.4.15 ואולם בפועל לא השתחרר נוכח טענתו בדבר המסוכנות הנשקפת לו.

לאור האמור בבש"פ 743/15 באשר להליכי המעצר יש בתשתית העובדתית שהוצגה מטעמו של המבקש כדי להקים בשלב זה חשש למסוכנות הנשקפת לו בחזרה לשטחי האזור כפי שקבע גם בית משפט קמא.

ויצוין, כי גם בענייננו אין המדובר במסוכנות הנשקפת מצדו של המשיב מעצם שהייה בתחומי מדינת ישראל, אלא בצורך בהבטחת ההתייצבות לדין כפי שהובהר ע"י ב"כ העוררת.

הוסף לכך את העובדה כי כאמור לעיל אף אין חולק בדבר היכולת של חלופת המעצר המוצעת להבטיח את התייצבות המשיב לדיונים שבעניינו כפי שקבע בית משפט קמא והמדובר בשהייה במעצר בית מלא.

8. לאור סך כל האמור לעיל, לא מצאתי כי טעה בית משפט קמא בהחלטתו ודין הערר להידחות.

ניתנה והודעה היום ט"ז אייר תשע"ה, 05/05/2015 במעמד הנוכחים.

דבורה עטר, שופטת